

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšera a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **S. F.**, zastoupen JUDr. Ing. Liborem Kynclem, Ph.D., advokátem, se sídlem Kaštanová 467/26, Jihlava, proti žalované: **Masarykova univerzita**, se sídlem Žerotínovo náměstí 617/9, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2019, č. j. 31 A 236/2017 - 92,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2017, č. j. MU-IS/25484/2017/490617/FF-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“ či „rozhodnutí rektora“), rektor žalované zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí děkana Filozofické fakulty Masarykovy univerzity ze dne 23. 3. 2017, č. j. MU-IS/25484/2017/490617/FF-2 (dále jen „rozhodnutí děkana“). Rozhodnutím děkana bylo žalobci na základě § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), ve spojení s čl. 15 odst. 1 písm. b) Studijního a zkušebního řádu Masarykovy univerzity, ve znění účinném do 31. 8. 2017 (dále jen „studijní a zkušební řád“), ukončeno studium ve studijním programu Psychologie (magisterský studijní program), obor Psychologie, a to z důvodu neukončení opakovaných předmětů zapsaných v minulém semestru.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí rektora žalované žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 10. 2019, č. j. 31 A 236/2017 - 92.

[3] Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že z rozhodnutí děkana ve spojení s rozhodnutím rektora, se kterým tvoří jeden celek, je seznatelné, na základě jakých podkladů děkan rozhodnutí vydal, jakými úvahami se přitom řídil, z jakých předpisů vycházel i jak rozhodl. Konkrétně z napadeného rozhodnutí totiž jasně vyplývá, jaké požadavky vyplývající ze zkušebního a studijního řádu neměl žalobce splnit (úspěšné neukončení opakovaně zapsaných předmětů PSA_035 a PSA_050), o jaký konkrétní semestr se jednalo (podzim 2016) a v čem konkrétně spočívalo úspěšné neukončení daných opakovaně zapsaných předmětů (nedostatek v docházce a nedostatek v odevzdání požadované práce). Z rozhodnutí děkana ve spojení s napadeným rozhodnutím rovněž jasně vyplývá, na základě jakých konkrétních ustanovení studijního a zkušebního řádu bylo studium žalobce na filozofické fakultě žalované ukončeno. Krajský soud proto neshledal rozhodnutí děkana i rozhodnutí rektora jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, či pro nesrozumitelnost.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou spočívající v absenci výzvy k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí o ukončení studia podle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách ve spojení s § 68 odst. 1 písm. g) téhož zákona. V této souvislosti poukázal na to, že ve správním spise je obsažena výzva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí o ukončení studia, kde byl žalobce odkázán na podklady pro rozhodnutí (pomocí hypertextového odkazu) s tím, že se k těmto může ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení dané výzvy vyjádřit. Tuto výzvu žalovaná zaslala žalobci pomocí svého informačního systému dne 7. 3. 2017. S předmětnou výzvou se žalobce seznámil dne 8. 3. 2017, kdy tento dokument v informačním systému otevřel. K namítané absenci výzvy k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí rektora, krajský soud konstatoval, že správní spis byl před vydáním napadeného rozhodnutí doplněn pouze o podání žalobce, s jejichž obsahem již z povahy věci musel být seznámen. Rektor žalované tak postupoval správně, pokud žalobce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí nevyzval, neboť v takovém případě se není k čemu vyjadřovat.

[5] K námitce žalobce, že rektor žalované opomenul jeho důkazní návrh vyjádřením Bc. P. M., který měl prokazovat, že v rámci spolupráce s Bc. M. žalobce podle svého tvrzení absolvoval jeden z tvrzených úspěšně neukončených opakovaně zapsaných předmětů (PSA_050), krajský soud uvedl, že jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, rektor žalované předmětné vyjádření jako důkaz provedl, avšak se k tomuto vyjádřil pouze ve vztahu k jiné námitce spočívající v tvrzení zanechání všech žalobcových mimoškolních aktivit. Podle názoru krajského soudu vyjádření Bc. M. rozhodně neprokazuje úspěšné absolvování opakovaně zapsaného předmětu PSA_050, jelikož toto nijak nerozporuje skutečnosti, pro které bylo žalobci ukončeno studium, tj. že nesplnil podmínky pro zápis do dalšího semestru, neboť úspěšně neukončil opakovaně zapsané předměty, v daném případě konkrétně předmět PSA_050. Úspěšné neukončení tohoto předmětu totiž nespočívalo v kvalitě předmětného projektu, nýbrž v neodevzdání povinné písemné práce řádně, a tudíž v nedodržení podmínek úspěšného ukončení tohoto předmětu. Ve vyjádření Bc. M. nejsou uvedeny ani jiné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že k úspěšnému ukončení daného předmětu došlo. Krajský soud rovněž poukázal na skutečnost, že studium bylo žalobci ukončeno nejen na základě úspěšného neukončení opakovaně zapsaného předmětu PSA_050, ale také předmětu PSA_035, ke kterému se posuzovaná námitka nijak nevztahovala. Žalované by tudíž nezbylo nic jiného, než rozhodnout tak, jak již rozhodla v napadeném rozhodnutí.

[6] Krajský soud se dále plně ztotožnil s tím, jakým způsobem rektor žalované zhodnotil důkazy týkající se zdravotního stavu žalobce. Z lékařských zpráv, resp. záznamů z vyšetření, které žalobce přiložil k odvolání proti rozhodnutí děkana, krajský soud nedospěl k závěru, že by žalobce dostatečně prokázal jím tvrzený dlouhodobě zhoršený zdravotní stav. Správním orgánům a následně ani soudům nepřísluší, aby z pouhých záznamů o vyšetření, ve kterých není

pokračování

obsažena diagnóza příslušného lékaře, samy dovozovaly odborné závěry o zdravotním stavu osob. Krajský soud se rovněž ztotožnil s argumentací rektora žalované uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v tom, že dvě ze tří žalobcem předložených zdravotních zpráv (záznamů o vyšetření) pocházejí z doby po vydání rozhodnutí děkana. Podle krajského soudu lze souhlasit s žalobcem v tom, že některá onemocnění jsou dlouhodobějšího charakteru a je možné z jejich zjištění usuzovat na jejich přítomnost i v době předcházející či následující. Avšak žalobce žádnou z těchto nemocí v době relevantní při rozhodování správního orgánu prvního stupně či odvolacího orgánu neprokázal, neboť mononukleózou trpěl nejméně dva roky před vydáním rozhodnutí děkana, resp. rok a půl před posuzovaným semestrem a rozhodně nelze usuzovat na to, že více než rok (a to i s ohledem na početné žalobcovy mimoškolní aktivity) má být žalobcův zdravotní stav velmi tristní. Krajský soud proto uzavřel, že žalobce neprokázal tvrzené zdravotní potíže dlouhodobého a chronického charakteru a že ze strany správního orgánu nedošlo k nesprávnému hodnocení relevantních důkazů.

[7] Obdobně krajský soud přistoupil i k vypořádání námitky spočívající v nesprávném hodnocení důkazů souvisejících s prokázáním tvrzení, že žalobce ukončil své mimoškolní (jakkoli profesně zaměřené) aktivity a plně se věnuje studiu. Veškerá žalobcem doložená vyjádření osob na podporu tohoto tvrzení jsou datována až k březnu resp. dubnu 2017 (kromě dvou, u kterých však datum vyhotovení absentuje), přičemž z jejich obsahu nijak nevyplývá, že by spolupráci s těmito osobami ukončil již na podzim roku 2016. Krajský soud proto ani námitku nesprávného hodnocení důkazů vztahujících se k ukončení mimoškolních aktivit žalobce neshledal důvodnou.

[8] Krajský soud neshledal důvodné ani námitky, že napadené rozhodnutí nemůže obstát ani z věcných důvodů, neboť je založené na nedodržení formálních pravidel, která ve skutečnosti neexistují. Krajský soud poukázal na to, že studijní a zkušební řád nikde neuvádí odlišné podmínky úspěšného ukončení při opakovaném zápisu předmětu od podmínek ukončení předmětu zapsaného poprvé. Jednou z podmínek úspěšného ukončení předmětu PSA_035 přitom byla aktivní účast na seminářích, a to min. 80 %. Mezi účastníky řízení není předmětem sporu skutečnost, že se žalobce seminární výuky předmětu PSA_035 při jeho opakovaném zápisu účastnil pouze jednou, tedy nesplnil požadavek minimální účasti na seminářích. Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že pokud splnil účast na semináři při prvním zápisu předmětu, logicky z toho vyplývá, že se nemusí dostavovat do výuky při jeho opakovaném zápisu. Naopak, ze studijního a zkušebního řádu i z logiky věci vyplývá, že při opakovaném zápisu student absolvuje předmět „nanovo“, tedy bez jakékoliv spojitosti s jeho prvním zápisem, kdy jej ukončil neúspěšně. Současně krajský soud nesouhlasil ani se zjednodušujícím popisem důvodu úspěšného neukončení předmětu PSA_050, který žalobce přednesl v žalobě. Žalobci je možné dát za pravdu v tom, že pokud by nesplnění podmínek předmětu spočívalo v pouhém nesprávném způsobu odevzdání písemné práce v rozporu s pokynem vyučujícího, dal by se tento postup žalované považovat za přepjatý formalismus. A to zejména i vzhledem k tomu, že způsob odevzdání nebyl uveden v popisu předmětu PSA_050. Nelze však přehlédnout, že pokud žalobce donesl předmětnou seminární práci až k ústní zkoušce, nesplnil podmínky pro to, aby mohl být připuštěn ke zkoušce. Seminární práce totiž byla předpokladem pro to, aby student mohl ke zkoušce vůbec přistoupit. Je přitom logické, že pokud student donese požadovanou seminární práci až na ústní zkoušku, není zkoušející schopen se s jejím obsahem seznámit, a tudíž zhodnotit to, zda může studenta vůbec ke zkoušce připustit.

III.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel namítal, že krajský soud při soudním jednání dne 22. 10. 2019 nesprávně předjímal, když ústně zdůvodnil rozhodnutí soudu tak, že i pokud by „soud vrátil stěžovatele do školy, škola by ho opět vyloučila a věc by se později opět vrátila k soudu“. V písemném odůvodnění rozsudku byla věc formulována již odlišně v bodu 47, avšak část logiky zůstala obdobná. Obě formulace mají společné to, že krajský soud neoprávněně předjímal události následující po vydání rozsudku, což je pro rozhodování ve správním soudnictví zcela irrelevantní, protože to nemá žádnou souvislost s právním stavem ke dni vydání rozhodnutí.

[11] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně vypořádal jeho námitky ohledně seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel v žalobě namítal, že tato výzva podle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách nikdy neproběhla, tedy ani v prvostupňovém ani v odvolacím řízení. Krajský soud účelově toto namítané pochybení zúžil pouze na prvostupňové řízení (viz bod 44 odůvodnění napadeného rozsudku). Stěžovatel nebyl jednoznačně seznámen se skutečností, zda bude rektor žalované do spisu nějaké podklady doplňovat či nikoli. Je irrelevantní, že rektor žádné další dokumenty nedoplňoval – pak tedy měl seznámit stěžovatele se skutečností, že nic nedoplnil. Krajský soud považoval tuto námitku směrem k odvolacímu řízení za de facto novotu, aniž uvedené vůbec explicitně konstatoval. Tím porušil procesní práva stěžovatele, když se s uvedenou námitkou vypořádal pouze ve vztahu k prvostupňovému řízení, zatímco byla namítána i ve vztahu k odvolacímu řízení.

[12] Stěžovatel dále poukazoval na to, že na mnoha místech se tvrzení žalované při soudním řízení (zejména v jejím vyjádření k žalobě) oddělovala a argumentačně výrazně tříbila od původní stručné a nepřezkoumatelné argumentace v rozhodnutích děkana i rektora. Pokud se tedy krajský soud v řízení o žalobě nechal „uchlácholit“ argumentačně řádově kvalitněji koncipovaným vyjádřením žalované, postupoval tak v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která jednoznačně soudům v řízení o správní žalobě ukládá nutnost oddělit rozhodování ve správním řízení od argumentace správního orgánu ve vyjádření k žalobě, kterou je nutno posuzovat odděleně a která nemůže hojit právní vady původního rozhodování správního orgánu.

[13] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s argumentací krajského soudu obsaženou v bodu 53 odůvodnění napadeného rozsudku. Uvedená argumentace je zcela nepřezkoumatelnou úvahou soudu, která narušuje objektivitu soudního rozhodování, protože k dané věci nebylo vedeno žádné dotazování ani dokazování. Stěžovatel odmítl jakoukoli protiprávní či účelovou souvislost, která je krajským soudem podsouvána. Konzultace s právníkem popř. též advokátem je právem klienta, ze kterého rozhodně nelze dovozovat žádné účelové úmysly stěžovatele, protože mezi informací právníka ohledně možnosti uplatnění práv klienta a účelovým zneužíváním práv klienta, které krajský soud bez jakéhokoli dokazování naznačuje, existuje zásadní rozdíl. Uvedenou úvahou krajský soud stěžovatele neobjektivně poškozuje, kdy předjímal závěr dílčí otázky, který nebyl v řízení nade vší pochybnost dokázán.

[14] Závěrem stěžovatel namítal, že z hlediska rozhodování soudu je zcela neprůkazné, u vypořádání jaké námitky údajně měl rektor žalované věrohodným způsobem vypořádat žádost stěžovatele ohledně návrhu důkazu vyjádřením Bc. P. M. Podle názoru stěžovatele návrh na provedení důkazu posledním dokumentem rektor žalované zcela pomínil a tím rozhodl v rozporu se správním řádem. Hlubší kontext rozvedený krajským soudem v bodech 46 až 56 napadeného rozsudku nemůže zhojit chybějící vypořádání se s důkazem, u něhož rektor neuvedl, že by návrh jeho provedení zamítl, nebo že by jej naopak provedl a vyvodil z něj jinou skutečnost, než kterou uváděl stěžovatel. Úvahu, kterou uvedl krajský soud v uvedených bodech, mohl a měl vést již rektor žalované. Závěry rektora žalované v této části napadeného rozhodnutí jsou pouze obecnou polemikou, nikoli formálním dokazováním podle zásady volného hodnocení důkazů.

pokračování

[15] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nepovažuje za nezbytné vyjadřovat se podrobně ke všem jednotlivým bodům podané kasační stížnosti a ve většině odkázala na svoje vyjádření k žalobě. V kasační stížnosti stěžovatel napadal zejména vedení řízení krajským soudem, které podle názoru žalované proběhlo zcela korektně a v souladu se zákonem. Ohledně tvrzeného předjímání dalšího vývoje případu žalovaná nesouhlasila s vyjádřením stěžovatele, že události následující po vydání rozsudku nemají souvislost s právním stavem ke dni vydání rozhodnutí. Naopak, krajský soud tak poukazoval na skutečnost, že stále trvají dva důvody pro ukončení studia stěžovatele, a sice nesplnění podmínek ukončení dvou opakovaně zapsaných předmětů a následná nemožnost zápisu do dalšího semestru. O skutkových okolnostech neúspěšného ukončení předmětů nebylo mezi stranami zásadního sporu. Žalované dále není zřejmé, z čeho usuzuje stěžovatel na to, že z rozsudku krajského soudu vyplývá, že nebyly soudem ani rektorem opatřeny příslušné podklady k zodpovězení námitek stěžovatele a tím byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu. Bod 44 napadeného rozsudku považuje žalovaná za zcela souladný se zákonem i s ustálenou judikaturou. Krajský soud nezužoval posuzování zákonnosti postupu žalované při seznamování s podklady k rozhodnutí pouze na první stupeň správního řízení, jak uvádí stěžovatel, ale naopak podává jasné vyjádření k tomu, proč seznal postup žalované v souladu se zákonem i v odvolacím řízení. Své vyjádření podal stěžovatel ve svém odvolání a žádné nové skutečnosti nebyly ze strany správního orgánu doplňovány. Porušením práva stěžovatele by bylo, kdyby byl v rámci řízení důkazní stav doplněn, aniž by o tom on byl informován a dozvěděl se o tom až z konečného rozhodnutí, to se však nestalo a stěžovatel měl informace o všech podkladech rozhodnutí. Stěžovatel navíc nijak nereflektuje skutečnost, kterou i krajský soud vzal v bodě 43 rozsudku za prokázanou, a sice že výzva k vyjádření se k podkladům mu byla doručena a nadále se vyjadřuje, jakoby se nic takového nestalo. Nakolik vážně míní stěžovatel jím tvrzenou povinnost správního orgánu poučovat jej o povaze stěžovatelem namítaných zdravotních důvodů, je také otázkou. Dále žalovaná uvedla, že navrhovaný důkaz vyjádřením Bc. P. M. proveden byl. Tato skutečnost vyplývá ze znění rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel k odvolání připojil několik dokumentů, z nichž jeden je uvedenou osobou podepsán. K nim se v odůvodnění rozhodnutí rektora žalovaná vyslovuje (byť pro přezkoumání správnosti rozhodnutí děkana nebyly relevantní) a uvádí, jak předložené dokumenty hodnotí a jaké závěry z nich činí. Žalovaná zvažovala jejich časový sled s ohledem na průběh řízení, což mělo vliv na jejich váhu jako důkazů a postupovala zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Z uvedených důvodů proto žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní

soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozhodnutí krajského soudu je tedy přezkoumáváno v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73).

[20] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[21] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námítky neznámá, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[22] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, podle které krajský soud neoprávněně předjímal události následující po vydání rozsudku. Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem jeho přezkumu je pravomocný rozsudek krajského soudu v písemné podobě, tedy v podobě, ve které byl účastníkům soudního řízení řádně doručen. Předmětem jeho přezkumu tak nemůže být stručné ústní odůvodnění, které učinil soudce zpravodaj při vyhlášení rozsudku dne 22. 10. 2019. Z tohoto hlediska nelze souhlasit se stěžovatelem, že by krajský soud v bodě 47 přejímal události následující po vydání rozsudku. Krajský soud toliko poukázal na skutečnost, že napadeným rozhodnutím bylo studium stěžovatele ukončeno pro nesplnění podmínek pro úspěšné ukončení dvou předmětů, přičemž předmětná žalobní námitka (odvolací správní orgán opomenul důkaz – vyjádření Bc. P. M.) se týkala úspěšného neukončení pouze jednoho předmětu (PSA_50). Jinak řečeno, případná důvodnost této žalobní námítky by nemohla mít vliv na výsledek správního řízení, neboť by zůstal jeden touto námitkou nezpochybněný důvod rozhodnutí (úspěšné neukončení předmětu PSA_35), o který se opírá celý jeho výrok. I kdyby tedy krajský soud shledal jeden ze dvou správním orgánem uplatněných důvodů ukončení studia stěžovatele neopodstatněným (což se však nestalo), výrok rozhodnutí o ukončení studia by jako celek obstál. Pro úplnost zdejší soud dodává, že obdobně argumentoval i soudce zpravodaj

pokračování

při stručném ústním odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, nelze proto ani shledat rozpor mezi jeho ústním a písemným odůvodněním. Předmětná kasační námitka je proto nedůvodná.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani další námitku stěžovatele, že krajský soud nesprávně vypořádal jeho žalobní námitky ohledně výzvy k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti je třeba nejprve uvést, že stěžovatel se mylí, pokud uvádí, že krajský soud jeho žalobní námitku nesprávně zúžil pouze na prvostupňové řízení a nezabýval se vytýkaným pochybením správního orgánu i v odvolacím řízení. Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž jednoznačně zřejmé, že krajský soud se zabýval jak postupem správního orgánu v prvostupňovém řízení (viz body 42 a 43), tak postupem odvolacího správního orgánu (viz bod 44). Pokud jde o věcnou správnost tohoto posouzení, lze konstatovat, že stěžovatel naprosto pomíjí v soudním řízení prokázanou skutečnost, že v rámci prvostupňového řízení mu výzva podle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách byla doručena prostřednictvím informačního systému žalované dne 8. 3. 2017. Pokud jde o absenci předmětné výzvy v rámci odvolacího řízení, zde se zdejší soud ztotožňuje s krajským soudem v tom, že tato nebyla v odvolacím řízení nutná, neboť správní spis byl před vydáním napadeného rozhodnutí doplněn toliko o podání stěžovatele (odvolání ze dne 25. 4. 2017 včetně uvedených příloh), jehož obsah byl stěžovateli bezpochyby znám. Jelikož odvolací správní orgán žádné nové podklady pro rozhodnutí nepořídil, nemusel postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[24] Pokud jde o námitku, že krajský soud postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která jednoznačně soudům v řízení o správní žalobě ukládá nutnost oddělit rozhodování ve správním řízení od argumentace správního orgánu ve vyjádření k žalobě, kterou je nutno posuzovat odděleně a která nemůže hojit právní vady původního rozhodování správního orgánu, tato je rovněž nedůvodná. V této souvislosti je nutno uvést, že uvedená námitka je naprosto obecná a není z ní zřejmé, z jakých konkrétních skutečností tvrzené pochybení krajského soudu stěžovatel dovozuje. S ohledem na uvedené postačí, pokud zdejší soud odkáže na body 26 až 37 odůvodnění napadeného rozsudku, kde se krajský soud podrobně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí děkana i rektora žalované. Krajský soud přitom přisvědčil stěžovateli v tom, že obě tato rozhodnutí mohla být vyhotovena pečlivěji, přehledněji a obsáhleji. Poukázal však na to, že prvostupňové rozhodnutí je třeba vždy posuzovat spolu s rozhodnutím odvolacím, se kterým spolu tvoří jeden celek. Dospěl přitom k závěru, že tato rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, či pro nesrozumitelnost.

[25] K nesouhlasu stěžovatele s argumentací krajského soudu obsaženou v bodu 53 odůvodnění napadeného rozsudku (účelovost uvedení zdravotních důvodů jako stěžejní argumentace v odvolání po konzultaci s „kamarádem právníkem“) postačí uvést, že se jedná o pouhou (poněkud nadbytečnou) úvahu krajského soudu, která však nebyla zásadní pro jeho závěr o tom, že stěžovatel ve správním řízení dostatečně neprokázal jím tvrzený dlouhodobě zhoršený zdravotní stav. Jinak řečeno, odůvodnění předmětného závěru krajského soudu ob stojí i bez této úvahy jdoucí nad rámec věci.

[26] V závěrečné kasační námitce stěžovatel sice obecně tvrdil nezákonnost bodů 45 až 56 napadeného rozsudku, ale fakticky pouze namítal, že se odvolací správní orgán nevypořádal s jedním jím navrženým důkazem (dokumentem). Z kontextu jde dovodit, že půjde zřejmě o jeden ze sedmi dokumentů, které měly prokazovat skutečnost, že stěžovatel ukončil spolupráci s externími subjekty, aby mohl dokončit svou diplomovou práci a řádně dostudovat. Je skutečností, že rektor ve svém rozhodnutí zmiňuje, že stěžovatel doložil sedm dokumentů potvrzujících ukončení spolupráce s externími subjekty, následně však konstatuje, že z šesti

předložených dokumentů je zřejmé, že stěžovatel své aktivity ukončil až v průběhu jarního semestru 2017, tedy v době, která již na jeho pokračování ve studiu neměla vliv. V této souvislosti je však třeba poukázat na to, že předmětné dokumenty nebyly pro přezkoumání zákonnosti rozhodnutí děkana relevantní. Ukončení mimoškolních aktivit stěžovatelem nemá totiž žádnou přímou souvislost s naplněním důvodů pro ukončení jeho studia (nedostatečná aktivní účast na seminářích v rámci předmětu PSA_035 a nedodržení termínu a formy pro odevzdání seminární práce v rámci předmětu PSA_050). Pokud jde konkrétně o vyjádření Bc. P. M. ze dne 13. 3. 2017, pak je třeba uvést, že tento pouze potvrdil, že stěžovatel s jejich společností spolupracoval a že tato spolupráce byla na žádost stěžovatele přerušena až do jeho státnic. Dále ještě uvedl, že „v průběhu podzimu 2016 pro nás v rámci předmětu „Psychologie práce a organizace“ vytvořil inspirativní školení a manuál“. Jak správně uvedl již krajský soud, toto vyjádření nijak neprokazuje úspěšné ukončení opakovaně zapsaného předmětu PSA_050 (ani jiného). Z uvedeného je zřejmé, že ani případné procesní pochybení odvolacího správního orgánu spočívající v tom, že se nevypořádal s nerelevantním důkazním návrhem, by nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu